

Robert Galbraith

Carieră malefică

Traducere din engleză și note de
Ciprian Șiulea

1

2011

This Ain't the Summer of Love²

Nu reușise să se curețe de tot sângele ei. Sub unghia degetului mijlociu al mâinii lui stângi rămăsese o linie întunecată ca o paranteză. Se apucă să o scoată, deși îi plăcea să o vadă acolo: un memento al plăcerilor zilei anterioare. După un minut de râcâit zadarnic, băgă unghia însângeraată în gură și supse. Gustul feros îi aminti de mirosul torentului care se revărsase abundant pe podeaua de gresie, împrôșcând pereții, udându-i blugii și transformând prosoapele din baie de culoarea piersicii — pufoase, uscate și împăturite cu grijă — în cârpe îmbibate în sânge.

În dimineața aceasta, culorile păreau mai vii, iar lumea mai încântătoare. El se simțea senin și învigorat, ca și cum o absorbise pe ea, ca și cum viața ei trecuse în a lui. După ce le omorai, îți aparțineau: era o posedare

² „Asta nu e Vara Dragostei”, în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult; „Summer of Love” a fost un fenomen social din vara anului 1967, când peste 100 000 de hippotși s-au adunat lângă San Francisco.

1

2011

This Ain't the Summer of Love²

Nu reușise să se curețe de tot sângele ei. Sub unghia degetului mijlociu al mâinii lui stângi rămăsese o linie întunecată ca o paranteză. Se apucă să o scoată, deși îi plăcea să o vadă acolo: un memento al plăcerilor zilei anterioare. După un minut de râcâit zadarnic, băgă unghia însângerată în gură și supse. Gustul feros îi aminti de mirosul torentului care se revărsase abundant pe podeaua de gresie, împrôșcând pereții, udându-i blugii și transformând prosoapele din baie de culoarea piersicii — pufoase, uscate și împăturite cu grijă — în cârpe îmbibate în sânge.

În dimineața aceasta, culorile păreau mai vii, iar lumea mai încântătoare. El se simțea senin și învigorat, ca și cum o absorbise pe ea, ca și cum viața ei trecuse în a lui. După ce le omorai, îți aparțineau: era o posedare

² „Asta nu e Vara Dragostei”, în original, titlul unei piese a trupei Blue Öyster Cult; „Summer of Love” a fost un fenomen social din vara anului 1967, când peste 100 000 de hippoți s-au adunat lângă San Francisco.

care depășea cu mult sexul. Și numai faptul de a ști cum arătau ele în momentul morții constituia o apropiere care depășea orice puteau să resimtă două trupuri vii.

Se gândi, cu un fior de încântare, că nimeni nu știa ce făcuse el și nici ce avea de gând să facă în continuare. Își supse degetul mijlociu, fericit și împăcat, sprijinit de zidul cald, în soarele slab de aprilie, cu ochii ațintiți asupra casei de vizavi.

Nu era o casă elegantă. Obișnuită. Într-adevăr, era o locuință mai plăcută decât apartamentul minuscul în care hainele țepene de sânge de ieri zăceau în saci negri de gunoi, așteptând să fie incinerate, și unde cuțitele lui, spălate bine cu înălbitor, sclipeau în locul îngust din spatele sifonului de sub chiuveta din bucătărie.

Casa aceasta avea în față o mică grădină, balustrade negre și un gazon care trebuia tuns. Două uși albe de la intrare fuseseră înghesuite una lângă alta, ceea ce arăta că acea clădire pe trei nivele fusese împărțită într-un apartament de jos și unul de sus. O fată pe nume Robin Ellacott locuia la parter. Deși se străduise să îi afle numele real, în sinea lui el îi spunea Secretara. Tocmai o văzuse trecând pe lângă bovindou, ușor de recunoscut datorită părului ei deschis la culoare.

A o urmări pe Secretară era un bonus, o plăcere suplimentară. Avea câteva ore de pierdut, așa că se hotărâse să vină să se uite la ea. Astăzi era zi de odihnă, între momentele de triumf de ieri și de mâine, între satisfacția a ceea ce făcuse și însuflețirea a ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Ușa din dreapta se deschise pe neașteptate și Secretara ieși, însoțită de un bărbat.

Încă sprijinit de zidul cald, el privea insistent de-a lungul străzii, stând într-o parte față de ei, așa încât să pară că așteaptă un prieten. Niciunul din ei nu îi acordă vreo atenție. Se îndepărtară pe stradă, unul lângă altul. După ce le lăsă un avans de un minut, se decise să-i urmărească.

Ea purta blugi, o geacă subțire și ghetete fără toc. Părul ei lung și ondulat era ușor roșcat, cum o vedea acum în lumina soarelui. I se păru că detectează o ușoară rezervă între cei doi, care nu vorbeau între ei.

Se pricepea să citească oamenii. O citise și o fermecase pe fata care murise ieri, printre prosoapele de culoarea piersicii îmbibate de sânge.

Îi urmărea pe strada lungă cu mâinile în buzunar, pășind agale ca și cum ar fi mers la magazin, în lumina strălucitoare care făcea ca ochelarii lui de soare să nu dea de bănuț. Copacii se unduiau ușor în adierea slabă de primăvară. La capătul străzii, cuplul din fața lui o luă la stânga, spre o arteră principală lată și aglomerată, marginită de birouri. Sus, deasupra lui, geamurile ferestrelor luceau în lumina soarelui, în timp ce cuplul trecea pe lângă clădirea consiliului local din Ealing.

Acum, colegul de apartament sau iubitul Secretarei, sau ce o fi fost el — un bărbat îngrijit, cu maxilar pătrat din profil — îi vorbea ei. Ea îi răspunse scurt, fără să zâmbescă.

Femeile erau atât de meschine, rele, murdare și mici. Niște curve ursuze, toate, care se așteptau ca bărbații să le facă fericite. Doar când zăceau moarte și golite în fața ta deveneau pure, misterioase și chiar minunate. Atunci deveneau în întregime ale tale, nemaiputând să se certe, să se zbată sau să plece, ale tale, să faci cu ele orice voiai.

Cadavrul celeilalte rămăsese greoi și flasc ieri, după ce el îi golise sângele: jucăria lui în mărime naturală, de care putea dispune cum voia.

Îi urmări pe Secretară și pe prietenul ei prin centrul comercial Arcadia, plutind în urma lor ca o fantomă sau un zeu. Puteau oare să-l vadă cumpărătorii din acea zi de sâmbătă sau se transformase, cumva, de două ori mai viu, înzestrat cu invizibilitate?

Cei doi ajunseseră la stația de autobuz. El zăbovi prin apropiere, prefăcându-se că se uită înăuntrul unui restaurant, la grămezile înalte de fructe ale unei băcănii, la măștile de carton cu Prințul William și Kate Middleton care atârnau în vitrina unui magazin de ziare, urmărind imaginea lor din vitrină.

Urmau să se urce în autobuzul 83. El nu avea prea mulți bani în buzunare, dar îi făcea atâta plăcere să o privească, încât nu voia să se termine. În timp ce urca în spatele lor, îl auzi pe bărbat vorbind despre Wembley Central. Își cumpără bilet și urcă după ei la etaj.

Cei doi găsiseră locuri împreună, chiar în fața autobuzului. El se așează în apropiere, lângă o femeie morocănoasă pe care o obligă să-și ia pungile pline de cumpărături. Vocile lor străbăteau uneori prin freamătul celorlalți pasageri. Atunci când nu vorbea, Secretara se uita pe geam, fără să vorbească. Ea nu voia să meargă acolo unde se duceau, el era sigur de asta. Când ea își dădu o șuviță de păr din ochi, el observă că avea la deget un inel de logodnă. Deci urma să se căsătorească... sau cel puțin așa credea ea. El își ascunse zâmbetul ușor după gulerul ridicat al gecii.

Soarele cald de amiază se revărsa prin ferestrele cu pete murdare ale autobuzului. Un grup de bărbați urcă,

umplând locurile din jur. Câțiva dintre ei purtau tricouri roșu cu albastru.

Lui i se păru că, dintr-odată, strălucirea zilei pălește. Tricourile acelea, cu o lună și o stea, se legau de ceva ce nu-i plăcea. Îi aminteau de o perioadă în care nu se simțise ca un zeu. Nu voia ca această zi fericită să fie pătată de amintiri vechi, amintiri urâte, dar dintr-odată exuberanța lui începea să se stingă. Acum, furios — un adolescent din grup îi întâlnește privirea și, alarmat, întoarce capul rapid — se ridică și o luă spre scări.

Un tată și micul lui fiu se țineau strâns de bara de lângă ușile autobuzului. O explozie de furie în fundul stomacului: *el* ar fi trebuit să aibă un fiu. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să mai aibă *încă* un fiu. Își imagina cum stă băiatul lângă el, venerându-l ca pe un erou — dar fiul lui nu mai era de mult, iar asta se datora în întregime unui bărbat pe nume Cormoran Strike.

Avea să se răzbune pe Cormoran Strike. Avea să aducă prăpădul asupra lui.

După ce ajunse pe trotuar, ridică privirea spre partea din față a autobuzului și întrezări pentru ultima oară părul auriu al Secretarei. Avea s-o vadă din nou peste mai puțin de 24 de ore. Gândul acesta contribui la calmarea furiei subite provocate de vederea acelor tricouri ale echipei Saracens. Autobuzul porni huruind și el o luă în direcția opusă, liniștindu-se în timp ce mergea.

Avea un plan minunat. Nimeni nu știa. Nimeni nu bănuia. Și acasă, în frigider, îl aștepta ceva foarte special.

...the writings done in blood.²²

Blue Öyster Cult, „OD'd on Life Itself

Mulți bărbați ar putea considera un interludiu plăcut în a primi bani pentru urmărirea unei blonde pneumatice prin Londra, dar Strike era deja complet plictisit de filarea Blondei. După ore întregi petrecute pe Houghton Street, acolo unde dansatoarea erotică part-time putea fi văzută uneori cum trece pe deasupra, pe pasarelele de sticlă și oțel ale LSE, în drum spre bibliotecă, Strike o urmări până la Spearmint Rhino, pentru tura ei de la ora 4. Apoi Strike își văzu de drum: Raven avea să-l sune dacă Blonda făcea ceva care părea deplasat, iar la 6 se întâlnea cu Wardle.

Mâncă un sendviș într-un magazin de lângă crâșma aleasă pentru întâlnirea lor. Mobilul lui sună o dată, dar, văzând că e sora lui, Strike lăasă apelul să intre în căsuța vocală. Își amintea vag că în curând urma să fie ziua de naștere a nepotului său, Jack, și nu avea nicio intenție să meargă la aniversarea lui, nu după ultima aniversare,

²² „...textele scrise cu sânge.” (în limba engleză, în original)

din care Strike își aducea aminte mai ales de prietenele, mămici băgărețe, lui Lucy și de țipetele asurzitoare ale copiilor prea agitați și irascibili.

Old Blue Last era în capătul lui Great Eastern Street, în Shoreditch, o clădire cârnă și impunătoare cu trei nivele, curbată ca prova unui vas. În amintirea lui Strike ea fusese club de striptease și bordel: se spunea că un vechi prieten al lui și al lui Nick din școală își pierduse acolo virginitatea, cu o femeie suficient de bătrână ca să-i fie mamă.

Un panou de după ușă anunța renașterea lui Old Blue Last ca scenă muzicală. Strike văzu că în seara aceea, de la ora 8, putea să se bucure de reprezentațiile live ale lui Islington Boys' Club, Red Drapes, In Golden Tears și Neon Index. Cu un zâmbet strâmb în colțul gurii, își croi drum spre un bar cu podele de lemn întunecate, unde cuvintele aurite de pe o oglindă veche imensă din spatele barului făceau reclamă la berile amărui ale unei epoci trecute. Din tavan atârnavă lustre sferice de sticlă, care iluminau o mulțime de tineri și tinere, dintre care mulți păreau studenți, majoritatea fiind îmbrăcați cu o mondenitate care îl depășea pe Strike.

Deși în adâncul sufletului său iubea trupele de stadion, mama lui Strike îl dusese în adolescență în multe astfel de locuri, unde trupele în care ea avea prieteni puteau să cânte de câteva ori, după care se despărteau în termeni duri, se regrupau și apăreau în altă crâșmă peste trei luni. Old Blue Last i se părea lui Strike o alegere surprinzătoare ca loc de întâlnire pentru Wardle, care înainte obișnuia să bea cu el doar în Feathers, amplasat imediat lângă Scotland Yard. Motivul deveni clar imediat ce Strike ajunse lângă polițist, care stătea singur cu o halbă la bar.

— Lui nevastă-mea îi plac Islington Boys' Club. Vine aici după muncă.

Strike nu se întâlnise niciodată cu soția lui Wardle și, chiar dacă nu se gândise prea mult la asta, ar fi bănuț că ea e un hibrid între Blondă (deoarece ochii lui Wardle se îndreptau invariabil spre bronzul artificial și hainele sumare) și singura soție a unui polițist londonez pe care o cunoștea Strike, care se numea Helly și era interesată mai ales de copiii ei, de casă și de bârfele lubrice. Faptul că soției lui Wardle îi plăcea o trupă indie de care Strike nu auzise niciodată, chiar dacă era deja predispus să disprețuiască acea trupă, îl făcu să creadă că femeia ar putea fi mai interesantă decât se așteptase el.

— Ce ai găsit? îl întrebă Strike pe Wardle după ce obținu o halbă de la un barman tot mai ocupat.

Printr-un consens nerostit, cei doi plecară de la bar și ocupară ultima masă liberă pentru două persoane din bar.

— Criminaliștii se ocupă de picior, spuse Wardle în timp ce se așezau. Ei cred că provine de la o femeie între 15 și 25 de ani, care era moartă când a fost el tăiat — dar nu de mult, ținând cont de coagulare — și a fost ținut în congelator între tăiere și predarea către prietena ta, Robin.

Între 15 și 25 de ani: după calculele lui Strike, Brittany Brockbank ar fi trebuit să aibă acum 21 de ani.

— Nu pot fi mai exacti în privința vârstei?

Wardle scutură din cap.

— Doar atât sunt dispuși să afirme. De ce?

— Ți-am spus: Brockbank are o fiică vitregă.

— Brockbank, repetă Wardle pe un ton neutru care trăda că nu-și aducea aminte.

— Unul dintre tipii care credeam eu că ar fi putut să trimită piciorul, spuse Strike, nereușind să-și ascundă